

CIBM València 2025

Informe obres obligades

Obres obligades a interpretar per les bandes participants en el CIBM València 2025.

SECCIÓ D'HONOR

- **Simfonia núm. 8 W “València Verda” de Andrés Valero**

SECCIÓ PRIMERA

- **“The Blue Marble” de Julie Giroux**

SECCIÓ SEGONA

- **“La Ruta” de David Pont Ripoll**

SECCIÓ TERCERA

- **“Euphonika” de Llorenç Mendoza**

SECCIÓ D'HONOR

Andrés Valero

Ha estudiat en els Conservatoris Superiors de València i Múrcia i s'ha titulat en huit especialitats, amb quatre mencions d'honor i Premi Extraordinari Fi de Carrera en Composició. Ha assistit a nombrosos cursos de perfeccionament i postgrau, i ha obtingut el Diploma d'Estudis Avançats (DEA) per la Universitat Catòlica de València.

Des de 2004 és catedràtic de composició en el Conservatori Superior Joaquín Rodrigo de València.

Ha rebut importants premis i distincions. Les seues obres s'han interpretat en la major part d'Europa, i als EUA, el Canadà, l'Argentina, Puerto Rico, Colòmbia, Panamà, Costa Rica, Mèxic, el Japó, Corea, Singapur, Hong Kong, Turquia, Austràlia, la Xina, etc. Ha rebut encàrrecs de diverses institucions, així com d'importants conjunts i solistes. Les seues partitures estan editades a Espanya, França, Suïssa i els EUA. Compta amb una àmplia discografia realitzada a Espanya, Noruega, França, Suïssa, Holanda, Portugal, Polònia, els EUA i el Japó.

Ha sigut membre directiu de l'Associació de Compositors Simfònics Valencians, i ha sigut compositor resident del Festival Internacional Spanish Brass (Alzira, 2005), de la Jove Orquestra de la Generalitat Valenciana (2005-06), del Festival en Escalera (Abanilla, 2021), i del Festival Brassurround (Torrent, 2022). Ha sigut el primer compositor viu interpretat en el Palau de les Arts Reina Sofia de València (2006). És acadèmic numerari de l'Acadèmia de la Música Valenciana i actualment dirigix i presenta el programa "Pasen y escuchen" en Ràdio Clàssica d'RNE.

Simfonia núm. 8 W “València Verda”

Obra escrita per encàrrec de l'Ajuntament de València, per a celebrar la Capitalitat Verda Europea de València durant l'any 2024. Està previst que l'estrena es produïska el 20 de juliol de 2025, en el Palau de la Música de València, al qual està dedicada esta composició.

Obra en un sol moviment, però clarament estructurat en sis seccions, que ens situen en diverses ubicacions emblemàtiques de la ciutat, com són el Parc Natural de l'Albufera, el Jardí del Túria, La Marina i l'Horta, alhora que podem identificar motius del pasdoble València, del mestre Padilla, pasdoble del qual se celebra el centenari de la seua composició en 2025 i de la composició “Vexations” del compositor francès Erik Satie, del qual se celebra també en 2025 el centenari de la seua defunció.

SECCIÓ PRIMERA

Julie Giroux

Julie Ann Giroux va nèixer a Fairhaven, Massachusetts, i es va criar a Phoenix, Arizona i Monroe, Louisiana. Va rebre la seua educació musical de la Louisiana State University i la Boston University. Va estudiar composició entre altres amb John Williams, Bill Conti i Jerry Goldsmith. Julie és una intèrpret consumada en piano i trompa, però el seu primer amor és la composició. Va començar a tocar el piano als tres anys i va publicar la seua primera peça als nou.

En 1985, va començar a compondre, orquestrar i dirigir música per a televisió i pel·lícules. Tres hores després d'arribar a Los Angeles, estava treballant en la música per a la minisèrie guanyadora del Premi Emmy “North and South”, seguidament va treballar en la sèrie de televisió “Dynasty” and “The Colby”, així com en diverses pel·lícules com “Karate Kid II”. Va rebre la seua primera nominació a l'Emmy en 1988 per “North and South

Part II - Love and War”, i en els següents tres anys va ser nominada cada any pels seus arranjaments i composicions originals per al xou dels Premis de l'Acadèmia. Fins a la data, Julie té més de 100 crèdits de cinema i televisió i ha sigut nominada als premis Emmy diverses vegades. Quan va guanyar el seu primer Premi Emmy, va ser la primera dona i la persona més jove a guanyar el premi en eixa categoria. Julie també va tindre el privilegi de fer arranjaments per a Céline Dion, Paula Abdul, Dudley Moore, Liza Minnelli, Madonna, Reba McEntyre, Little Richard, Billy Crystal, Michael Jackson i molts altres.

Julie escriu obres per a tota mena de formacions simfòniques i cambrístiques des que va començar a escriure música per a Banda Simfònica en 1983, i dirigix la seua música en clínics per tot el món. Julie és membre de la Societat Estatinidenca de Compositors, Autors i Editors (ASCAP).

Symphony núm. VI “The Blue Marble” (La bola blava)

Simfonia en tres moviments encàrrec de la Metropolitan Wind Symphony l'any 2022.

Moviment I. La bola blava

Se sol dir que la primera imatge completa de la Terra, “La bola blava”, presa per l'Apol·lo 17 en 1972, va ser la primera fotografia completa del planeta Terra. És la fotografia més reproduïda de la història. Li va quedar molt clar a la humanitat com de xicoteta i vulnerable és en realitat la nostra única llar.

Moviment II. Veus en verd

La selva tropical té la seua pròpia música, sons que et transporten al cor de la selva, que se sent increïblement viva. Julie va compondre este segon moviment “Veus en verd” amb els sons de la selva amazònica com a fons d'àudio, que influïxen cada nota i frase.

Moviment III. Faça's la vida

El miracle de la Terra és la vida, eixe fil fràgil i sedós que manté unida l'existència. Igual que amb la famosa fotografia de la bola blava, espere que esta simfonia recorde a la gent com de fràgil i bella és la Terra, i òmpliga els cors i les ments amb un renovat amor pel nostre planeta, la nostra única llar. La Terra és l'única cosa que tots tenim en comú. No ens pertany. Nosaltres li pertanyem. És la nostra única llar i sempre hem de tractar-la com a tal, de manera que cada generació la deixe més saludable i feliç de com la va trobar.

SECCIÓ SEGONA

David Pont Ripoll

David és professor de Trombó de la Banda Simfònica Municipal de València des de l'any 2008, a més de formar part del quintet Art of Brass València.

Ha sigut membre de l'Orquestra Simfònica de Madrid, i és posseïdor de diversos premis internacionals en concursos d'interpretació. Ha gravat el disc “Pont de colors” per a trombó solista i diverses formacions cambrístiques.

Com a director ha obtingut 4 primers premis i dos mencions d'honor en diversos certàmens, i destaca en la seua faceta de compositor el primer premi aconseguit en el concurs de la ciutat d'Agost (Alacant), primer premi en el concurs de composició del Verger (Alacant) i finalista en les dos edicions del concurs de la Nucia (Alacant).

La seua música ha sigut estrenada per la Banda Simfònica Municipal de València, Orquestra d'RTVE, per professors solistes de l'Orquestra Nacional d'Espanya i de l'Orquestra de València.

“La Ruta”

La Ruta, abreviació de “La Ruta del Bakalao o Ruta Destroy” va ser un moviment contracultural nascut a València, que va significar el major moviment clubbing de la història d'Espanya, i que va marcar a diverses generacions en la seua manera d'entendre l'oci, i fins i tot la vida. Abasta des de finals dels 70 a la fi dels 90.

La Ruta estava composta per diverses discoteques o sales de ball, separades per pocs quilòmetres, especialitzades en diferents tipus de música i que es dividien el públic per horaris i gustos. Es podia estar “de festa” (així se'n deia al fet d'anar a la ruta) des de la nit del dijous fins al dilluns al matí ininterrompudament, i l'ambient que regnava era de total cordialitat i “bon rotllo” (en això s'assemblava al moviment hippie).

Tinguem en compte que Espanya era una democràcia jove, que no hi havia a penes regulació horària en l'oci, que la joventut sentia que habitava un país recentment estrenat, i que per primera vegada entraven a Espanya massivament els diferents estils musicals presents a Europa des de feia dècades. La Ruta, de fet, va ser la porta d'entrada a Espanya de diverses bandes, i València acabaria sent un centre pioner de producció de música electrònica.

El final de la Ruta va vindre marcat per la degradació de l'esperit que la va veure nàixer. L'aparició de drogues com l'èxtasi o la cocaïna, la progressiva pèrdua de qualitat i varietat musical, la massificació i la proliferació de sales sense més motivació que l'econòmica, va produir que la Ruta anara derivant en un espai de violència, perill (sobretot en les carreteres) i mort. L'Estat va acabar tancant moltes de les sales, i la Ruta va quedar estigmatitzada, oblidant el que va suposar al principi.

Hui hi ha un corrent que reivindica la importància que va tindre aquell moviment, a les bones i a les males, per a tots els que van viure o van nàixer en aquell temps.

SECCIÓ TERCERA

Llorenç Mendoza

Llorenç és llicenciat pel Conservatori Superior de Música Joaquín Rodrigo de València en l'especialitat de clarinet. Ha realitzat nombrosos cursos de perfeccionament musical en Direcció d'Orquestra, Banda i Cors, Pedagogia, Composició i Anàlisi Musical, Informàtica aplicada a la Música, etc. impartits per grans mestres.

Ha exercit com a director titular diverses bandes de la Comunitat Valenciana, i ha obtingut multitud de premis en els diferents certàmens en els quals ha concursat. Cal destacar també els conjunts professionals que ha dirigit com a convidat: les Bandes Simfòniques Municipals de Madrid, Tenerife i Castelló, així com l'Orquestra Clàssica de Granada.

Va ser guardonat amb el prestigiós premi Euterpe a la millor gravació de banda que concedix la FSMCV, l'AM L'Amistat de Quart de Poblet li va concedir el premi Amics de l'Amistat en la seua IX edició a la seua obra “Titelles” Op. 12 Concertino per a flauta i banda simfònica i va obtindre la medalla de plata en els prestigiosos Global Music Awards als EUA, igual que la seua obra “Euphonika”, que acaba de rebre una altra medalla de plata en estos prestigiosos premis.

Ha sigut convidat per la Ferris State University de Michigan (els EUA) a impartir classes i dirigir els diferents grups artístics residents de la universitat, i també ha format part del jurat del Concurs Nacional de Bandes de Paipa (Colòmbia).

En el camp de la pedagogia i l'educació musical, acumula més de 30 anys d'experiència com a docent, i és en l'actualitat professor d'Anàlisi i Harmonia en el Conservatori Professional de Música de Torrent, director artístic de la Societat Musical Santa Cecília d'Alcàsser i director del Taller de Formació i Didàctica aplicada a la Direcció que porta per títol «Música, Maestro».

“Euphonika”

Encàrrec de la Societat Internacional per a la Investigació i Promoció de la Música de Vent (IGEB), amb motiu del seu cinquantenari en 2024. L'objectiu d'esta associació és investigar, indagar i explorar tots els aspectes i temes relacionats amb la música de vent per mitjà de congressos internacionals en els quals musicòlegs, compositors, directors, intèrprets diversos i aficionats en general poden intercanviar idees i coneixements, afavorint així i mitjançant la publicació de la seua revista, *Alta Musica*, la difusió d'esta investigació i promoció.

A través de l'obra el compositor vol transmetre a mode de “flaixos” o “picades d'ullet” a diferents compositors, estils o obres representatives del panorama compositiu bandístic, durant els 50 anys de vida de la societat.

La peça està dividida en tres seccions i comença amb una majestuosa i radiant introducció de cinc compassos que ens trasllada a l'any 1966, a la localitat de Sindelfingen, prop de la ciutat alemanya de Stuttgart on de la reunió d'un grupuscle d'investigadors, intèrprets i aficionats de la música de vent va sorgir el germen de fundar un Comité per a la Investigació en Música de Vent, i huit anys després es va crear l'actual IGEB.

La primera secció reflectix els primers passos de l'agrupació i la seua consegüent consolidació. Tot partix del primer congrés celebrat en 1974, en la Universitat per a la Música de Graz.

La segona secció suposa un parèntesi en la marxa de l'IGEB durant el seu mig segle d'existència. Un període de reflexió, d'incertesa, de replantejament d'idees davant la convulsió tecnològica que està suposant este inici del segle XXI.

En la tercera i última secció queda reflectida la pandèmia mundial del COVID de 2020. El congrés en el qual s'estrena esta obertura estava programat inicialment per a realitzar-se al juliol de 2020, però per les restriccions imposades pel COVID, es va posposar al juliol de 2024. L'obra acaba amb una brillant i frenètica coda final amb la intenció d'irradiar un sentiment generalitzat d'esperança i d'optimisme de cara al futur pròxim i les generacions esdevenidores.